

FUGLE I THULE

Fotograf Christina Hauschmidt arbejder på en bog om jagt- og vandrefalke. Som en del af hendes research til bogen er hun taget til Grønland for at fotografere og lære fuglene bedre at kende. Læs her et uddrag fra hendes dagbog, som hun skrev under et 14 dages besøg i Nordgrønland.

Foto og tekst af Christina Hauschmidt

Under indflyvningen til Thule Air Base tårner Dundas fjeldet sig op. Indlandsisen og det blåsorte hav er i skærrende kontrast. Det giver et sug i maven, og begejstringen stiger. Nu sidder jeg her på vej til at lande på Thule Air Base, jeg er taget ud for at følge High Arctic Institute, et hold dedikerede biologer, som består af Direktør Kurt Burnham, Dr. Jeff Johnson, Meteorolog Jack Stephens, assistent Bridger Konkel og fotograf Calen Offield.

Der er ingen tvivl om, at jeg er havnet i en mandsdomineret verden, og som en anden amerikansk soldateraspirent bliver jeg efter ankomsten installeret på mit værelse i barak 353. Jeg får udleveret sengetøj og håndklæder og er spændt på, om jeg kan leve op til de strabadser, som de kommende ugers research arbejde i den grønlandske felt vil byde på.

I gennem næsten 20 år har forskere holdt øje med fuglebestanden på den Nordvestgrønlandske kyst, 1700 km fra Nordpolen. Feltarbejdet består i optælling af red, ringmærkning af falkeunger og indsamling af redemateriale. Et arbejde, der på grund af redernes placering, ikke er for tøsedrænge.

Vi sejler fra Thule bådehavn tidligt næste morgen. Båden er åben, men sørstærk. Der er pakket til 3-4 dage, og vi håber på godt vejr. På Thule Air Base sidder Jack Stephens, som er meteorolog og desuden også en uovertruffen fotograf og holder øje med vejret. Vejret i Thuleområdet kan være meget omskifteligt og vi vil derfor, under turen i felten, have satellitforbindelse med basen, hvor Jack kan give os de sidste nye vejrmeldinger. Sol og efter sol for næste dage, og ingen vind. Perfekt!

Båden er fyldt til bristepunktet med brændstof. Her sidder lille jeg midt iblandt disse hårdføre forskere, barske

isbjerge og storslæde natur. Ydmyg og lykkelig – tænk at jeg får lov til at opleve dette - en fornemmelse af frihed gennemsyrer min krop, som endnu ikke er ramt af den bidende kulde.

Redeoptælling på Heksepatten

Første stop på ruten er øen Dalrymple Rock, I folkemunde også kaldet Heksepatten, Witch's Tit, da den med lidt god fantasi sikkert godt kunne ligne, hvis man dog har set sådan en før.

Øen har et rigt fugleliv med alt fra edderfugle, tejst, lunter også kaldet søpapegøjer, snegæs, knortegæs og snespurve. Første mission er at tælle edderfuglereder. Øen gennemgås systematisk, og antallet af rede, æg og ællerlinger noteres i en bog. Imens tager jeg billeder og lader mig fascinere af den ro og rutine, mændene adviser overfor dette virvar af fugle.

Bridger ligger på lur bag en klippe med et stort net. Han venter på, at endnu en af de utallige søpapegøjer flyver ind over og intetanende bliver fanget i hans net. Temmelig gnaven og med en knurrende lyd må den indlade sig på en grundig undersøgelse af Dr. Burnham. Den bliver målt og vejret og må også lægge vinge til en lille smertefri blodprøve.

- »Så, så lille ven, der sker dig ikke noget« Kurt taler venligt og beroligende til fuglen under hele forløbet, og snart er fuglen på farten igen ud over isbjergene.

High Arctic Institute indsamler information, som kan give oplysninger om de meget omtalte klimaændringers konsekvenser i forhold til det grønlandske fugleliv. Vi befinner os i et på én gang barsk miljø, men også sårbart, hvor den naturlige balance er i forandring.

Søkongen

Næste stop er Green Valley, hvor vi udover at møde en mindre flok moskusok-

ser, også møder en verden af søkonger. En smuk lille udtryksfuld alkefugl, der som en pingvin dykker 27 meter ned, svømmer gennem vandet, men også er en fantastisk flyver i luften.

I ganske høj fart svæver de lige over den sorte havoverflade. De bevæger sig i hobetal i smukke og fantasifulde formationer. Når man betragter fuglen, kan man godt forstå navnet, søkongen. De yngler i millionvis på Grønlands nordkyst og har altid været et af grønlændernes mange udsøgte jagtobjekter. I tusinder af år og op til dato har grønlænderne indfanget disse forunderlige fugle. Tragisk dog, at en af disse fugle skulle gøre det af med Knud Rasmussen, som tilredte sig en slem madforgiftning og døde af tilstødende komplikationer, kun 53 år gammel.

Natten igennem indfanger vi søkonger, dog for at slippe dem løs igen. Trætte kan vi lægge os til ro i de opsatte telte. Hvis man da eller kan sove på grund af lyset.

Lyset nord for polarcirklen

Solen kan ses over horisonten i Thule fra juli til august. Modsat total mørke fra november til januar. Lyset på denne tid i Nordgrønland kaldes for midnatsol. Nu har jeg været her i 6 dage og er ved at vænne mig til det spændende og livsbekræftende fænomen.

De første mange dage venter man ligesom på, at mørket sænker sig. Kigger på uret. Solen kredser horisonten rundt og går ikke ned. Ved midnatstid dykker den dog lidt, så hvis man befinner sig ved høje fjelde, kan man miste den af synet for en kort tid.

Landskabet ændrer form og kontrast, lysets toner varierer fra varmt lys til kø-

ligere. Men døgnet rundt har der været mulighed for at fotografere. Dog skal det siges, at selvom det er en enhver fotografens drøm med ubegrænset lys, kan det dog skabe lidt søvnproblemer, og efter nogen dage mangler jeg for alvor søvn.

Jagtfalken

Indlandsisen er nogle steder over 4 km tyk. Når stykker af isen revner og løsner sig for at falde i havet, giver det genlyd som tordenvejr. Indlandsisen kælver. Endnu et fantastisk naturfænomen.

Vi skal klatre op ad fjeldet til jagtfalkene, tæt på Green Valley. Solen er høj og himlen blå, som jeg aldrig har set en blå himmel før.

Kurt sænker farten på motorbåden, stille flyder vi så tæt på bjergets fod som muligt. Det er deroppe! siger han og rækker hånden op, helt op. Åhh nej, tænker jeg, er det virkelig det fjeld, jeg skal bestige? Yeps, det er det.

Det er ikke muligt at lægge båden helt til land, så angsten stiger nu 100%. Der er ingen vej uden om gummibåden, som udover at skulle bære flere kilo fotoudstyr ombord tilmed også giver en svag piffende lyd. Hullerne er heldigvis »sikkert dækket« med gaffa-tape. Med sved på panden og en ivrig roen med padlerne lykkes det da også at nå land.

Det første stykke af opstigningen er sten og grus, som skrider under foderne, og man mister meget nemt fodfæstet. ROCK! råbes der, når en sten vælter ned ad skråningen, og man håber bare, at den ikke rammer nogen.

Herefter kommer der et fantastisk terræn med en frodig vegetation, græs og blomster, og svagt kan man ane små vandløb. Det gør det meget lettere

at kravle på det lodrette fjeld, når der ligesom er indhak i bjerget, som kan bruges som trappetrin.

Det er en kamp, men med sved på panden kan jeg også konstatere, at jeg faktisk er i en okay form. Jagtfalkefaderen flyver højt oppe og skriger, hvilket giver motivationen endnu et frisk pust.

Vi når næsten toppen, og på redehylden sidder der 4 unger, som er lige ved at være flyvefærdige. De sidder helt stille og nærmest lader som om, de ikke eksisterer. Tiden går i stå.

Bridger har medbragt sit malergreb og staffeli, som han straks gør brug af, da det er en ubeskrivelig smuk »plet«, som jagtfalkene har udvalgt sig, og sikkert også et strategisk godt sted for at finde føde.

Jagtfalke har en karakteristisk, lys fjerdagt der kun findes i Arktis. Det har gennem århundreder gjort fuglen eftertragtet blandt fyrster og kejsere.

Jagtfalken bygger ikke selv sin rede af grene og kviste, som andre fugle gør, den lægger sine æg i hulrum på de golde klippehylder. Derimod er redeerne så attraktive, at jagtfalken genbruger sin redeplads år efter år, generation efter generation.

Kurt Burnham og hans team har ved nærmere undersøgelser af indsamlet redemateriale påvist, at den ældste rede er 2750 år gammel, og de yngste 5-600 år. Der blev endda fundet en intakt 700 år gammel fjer.

Tid til reflektion

Fjorden Olrik munder ud i Hvalsund. Bådens ene motor fungerer heldigvis stadigvæk, selvom den brummer og kæmper sig standhaftigt igennem. Vi var tæt på at vende næsen hjemad,

da bådens ene motor ramte en sten på fjordens bund og blev ødelagt. Stor krise, da det vil forlænge vores hjemtur betragteligt, og med kun en fungerende motor er vi ekstra sårbarer. Vi må nu sejle for halv kraft

Klokken er lige over midnat, og solen har stadigvæk varmens magt. Vinden har lagt sig i sundet. Et ute af isskulpturer tårner sig op af det blikstille vand, viderne er store, så det skaber et fantastisk panoramisk maleri. Solens smukke refleks er giver et ute af genskin i det sorte hav, som er i skaerende kontrast til den blå midnatshimmel. Inden længe, trækker alle fuglene sydpå, og det nordlige Grønland vil være uforekommeligt terræn med ned til minus 50 graders frost. Et mørke vil sænke sig over denne nordlige del af Grønland og være 3 måneder, før lyset kommer tilbage. Men lige nu er der et liv uden lige, fuglene kommer langt sydfra for at yngle og dermed holde den naturlige cyklus på plads. Naturen er forunderlig, og man imponeres og må som menneske ærbødigst bøje sig for naturens kræfter, der ubetinget er dem, som styrer her.

De mænd, som jeg har fået lov at følge på denne rejse, har medbragt en ovn til at bage muffins i, og pander til at stege æg og bacon. Men hvordan Inuitterne har klaret sig igennem tusinde år, synes ubegribeligt. Under ekstreme forhold har de overlevet under disse himmelstrøg, hvilket må have krævet en utrolig indsats, dedikation og opmærksomhed. Jeg kan ikke andet end udvise stor ærefrygt.

Dyrene, planterne, deres forskellige tilpasninger, interaktioner og forbindelser til vandet, isen og klipperne reflekterer, hvor unik Grønland er. Dyr og planter, som er formet af deres miljø, som ikke tillader ligegyldighed ej heller dovenskab. De kæmper konstant med deres omgivelser, som er ligeglade med, hvem der klarer den, og hvem der dør.

Det er ikke nemt at finde ro, siden på en kold motorbåd. Jeg vågner op, da kulden er ved at få sit greb i mig. Heldigvis er snackboxen, som er en vigtig del af bagagen på båden, stadigvæk fyldt med lækkerier. Et stykke chokolade og lidt vand. Heldigvis er solen på himlen igen, efter at den havde gemt sig svagt bag nogle smukke skyer.

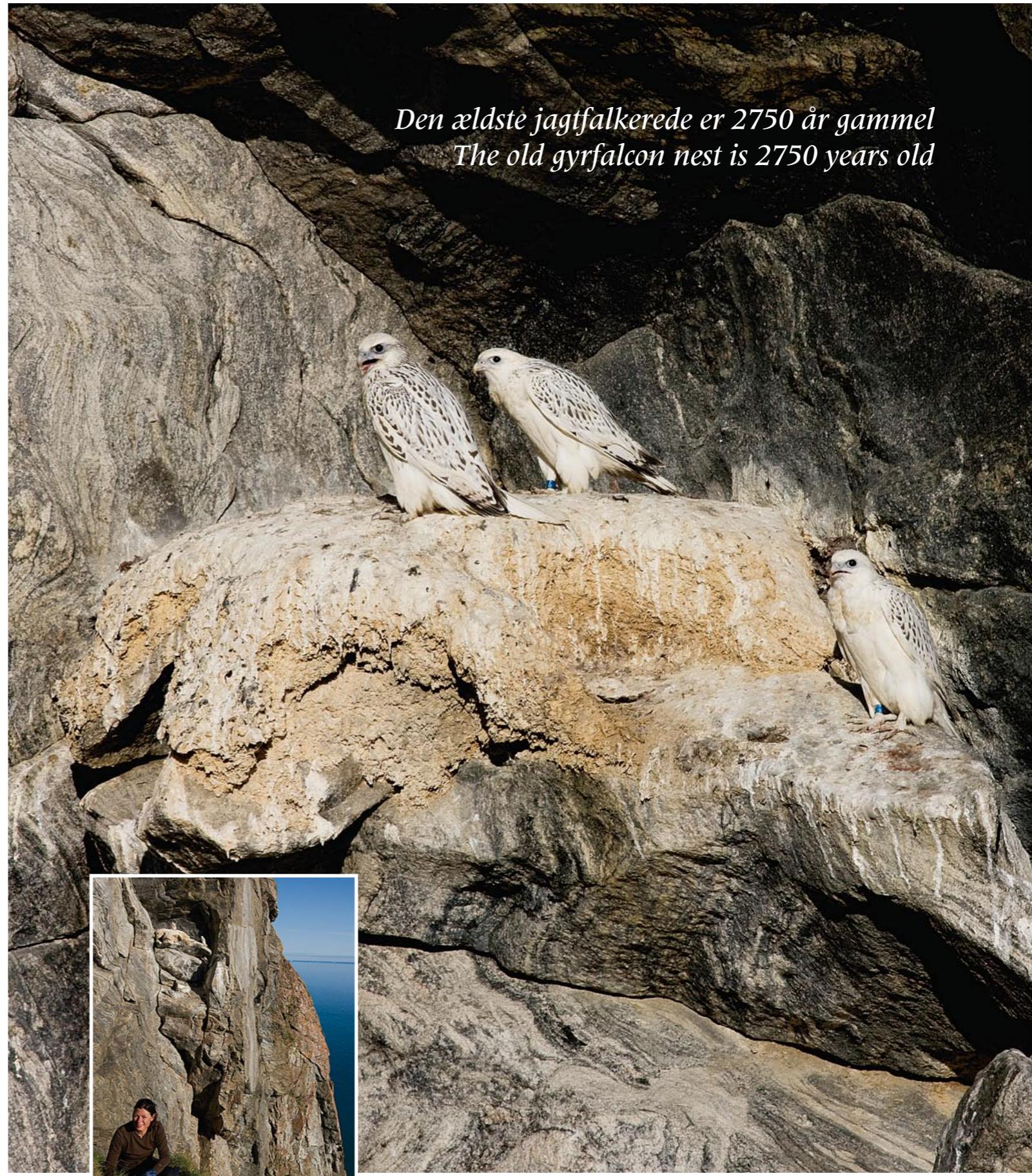
Man skal for alt i verden undgå at blive kold. Vi er nu på åbent hav, og vinden har taget til igen, men heldigvis har vi med vind, og vi bliver skudt frem. Det tager endnu 6 timer, før vi er tilbage på basen.

Jeg er lidt søsyg, vi snegler os afsted igennem temmelig høje bølger. Når vi kommer tilbage, vil jeg højst sandsynlig føle, at jeg sejler i flere dage efter. Jeg trænger til at sove. Har ondt i rumpetten efter at have sidset her i timevis nu, og brændstoffet fra motoren stinker, men havet er smukt, og solen bare skiner i en evighed.

Det er utroligt så stille, et så kraftfuldt hav kan være. Der ligger en tyk tåge omkring os. Vi har holdt et kort ophold for at fyldje brændstof på båden, og Dundas fjeldet er i sigte. Mit kamera ligger desværre stadigvæk begravet i fronten af båden. Alt, der ikke kunne tåle vand, blev pakket ind. Men disse billeder vil altid stå på min indre nethinde, fra en så ubeskrivelig smuk morgen.

LINKS:

www.christinahauschmidt.dk

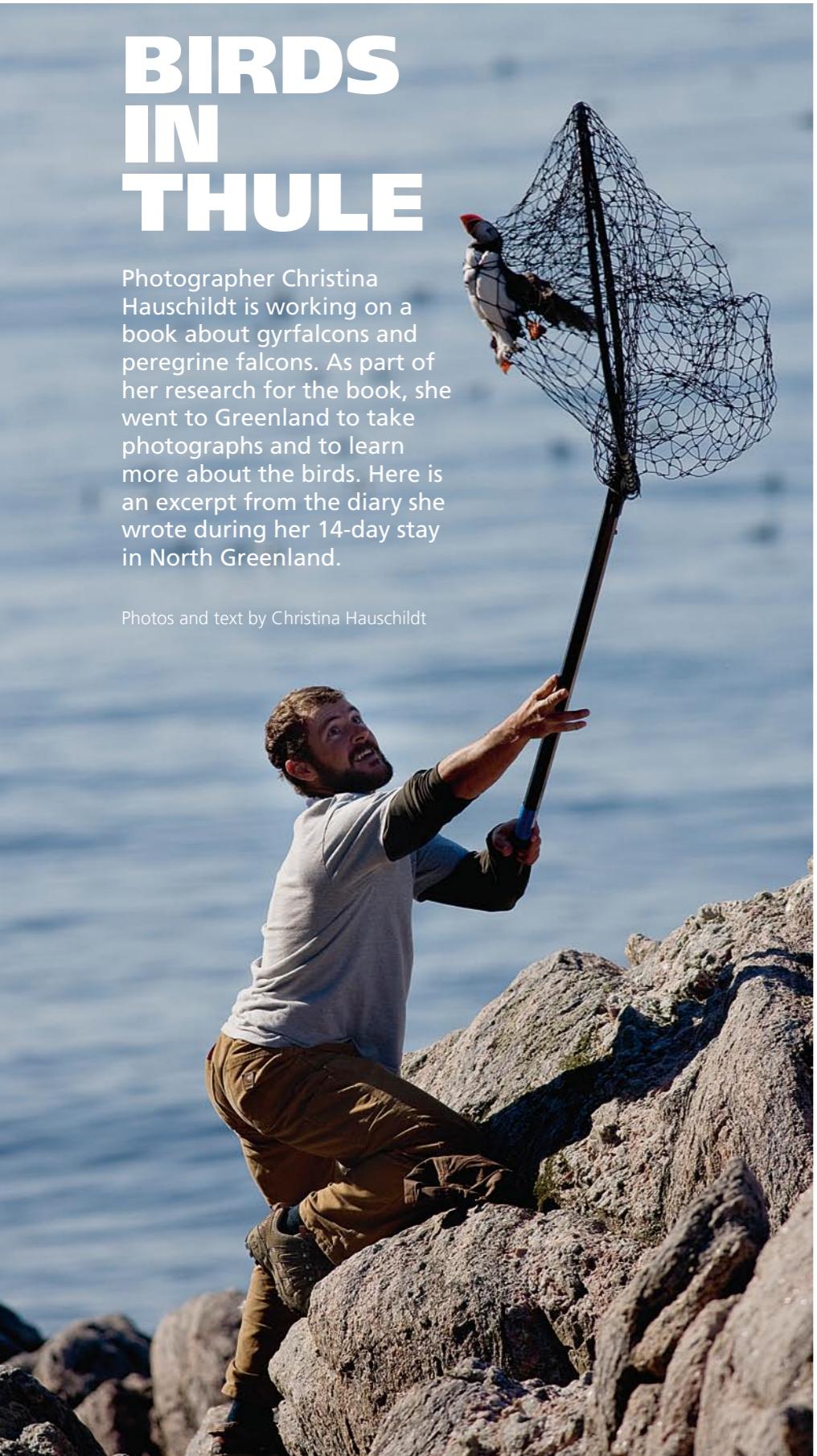

*Den ældste jagtfalkerede er 2750 år gammel
The old gyrfalcon nest is 2750 years old*

BIRDS IN THULE

Photographer Christina Hauschildt is working on a book about gyrfalcons and peregrine falcons. As part of her research for the book, she went to Greenland to take photographs and to learn more about the birds. Here is an excerpt from the diary she wrote during her 14-day stay in North Greenland.

Photos and text by Christina Hauschildt

The Dundas Mountain towers up under the aircraft's approach to Thule Air Base. The inland ice and the blue-black sea are in stark contrast. My stomach lurches and my anticipation grows. Now I'm sitting here, about to land at Thule Air Base. I'm here to join with the High Arctic Institute, a team of dedicated biologists consisting of Director Kurt Burnham, Dr. Jeff Johnson, Meteorologist Jack Stephens, assistant Bridger Konkel and photographer Calen Offield.

There is no doubt that I find myself in a man's world and, like a candidate for the American army, I am installed upon arrival in my room in barracks 353. I am supplied with bedclothes and towels and I am anxious as to whether I can live up to the rigours which the coming weeks of research work in the field in Greenland will bring.

For almost 20 years, scientists have kept an eye on the bird population on the north-western coast of Greenland, 1700 kilometres from the North Pole. Field work consists of counting nests, ringing falcon chicks and collecting nesting material. Because of the location of the nests, this work is not for the fainthearted.

We sail from Thule harbour early next morning. The boat is open but seaworthy. It is loaded with supplies for 3-4 days and we hope for good weather. Jack Stephens, who is a meteorologist at Thule Air Base, is also an excellent photographer and he keeps an eye on the weather. The weather in the Thule region can be very changeable so while we are in the field we will be in satellite contact with the base, where Jack can give us the latest weather forecasts. Sun and more sun for the coming days and no wind. Perfect!

The boat is filled to bursting with fuel. And here I am, sitting among these seasoned scientists, rugged icebergs and magnificent nature. Humble and happy – being allowed to experience this – a feeling of freedom permeates my body which still hasn't felt the biting cold.

Counting nests on Witch's Tit

The first stop on the route is the island of Dalrymple Rock, popularly called Witch's Tit. With a little imagination it could look like one, if you've seen one before.

The island has a rich birdlife with everything from eider ducks, black guillemots, puffins, Brent geese, snow geese and snow buntings. The first task is to count eider duck nests. The island is systematically checked and the number of nests, eggs and ducklings is noted in a book. Meanwhile, I take photos and allow myself to be fascinated by the calmness and routine the men show in front of this chaos of birds.

Bridger is lying in wait behind a rock with a big net. He is waiting for yet another of the countless puffins to fly over and unsuspectingly be caught in his net. Very grumpy and with a growling sound the bird is forced to submit to a thorough examination by Dr. Burnham. It is measured and weighed and must also offer a wing for a small, painless blood test.

- »There, there, my small friend, nothing is going to happen to you« Kurt speaks kindly and soothingly to the bird during the entire procedure and the bird is soon on its way again, flying above the icebergs.

High Arctic Institute collects data which can provide information about the highly-publicized consequences of climate changes on birdlife in Greenland. We find ourselves in a very tough environment, but at the same time it is very vulnerable and the natural balance is undergoing change.

The little auk

The next stop is Green Valley, where in addition to meeting a small herd of muskoxen we also meet a world of little auks. It is a beautiful, small, expressive bird which, like the penguin, dives down 27 metres and swims through the water, but it is also a fantastic flyer in the air.

At full speed they sweep just above the surface of the sea. They move in masses in beautiful and imaginative

formations. When you look at the birds, you understand why their Danish name is sea king. They breed in millions on Greenland's north coast and they have always been one of the Greenlanders' favourite game birds. For thousands of years and up until today Greenlanders have captured these strange birds. It is tragic, that one of these birds did Knud Rasmussen in, when he got a bad case of food poisoning and died of complications only 53 years old.

All night long we have caught little auks and let them go again. Tired, we can go to bed in the tents that have been put up, hoping for some sleep despite the light.

The light north of the Arctic Circle

The sun can be seen above the horizon in Thule from July to August - as opposed to total darkness from November to January. The light at this time in North Greenland is called the midnight sun. I have been here for six days now and I'm getting used to this exciting and invigorating phenomenon.

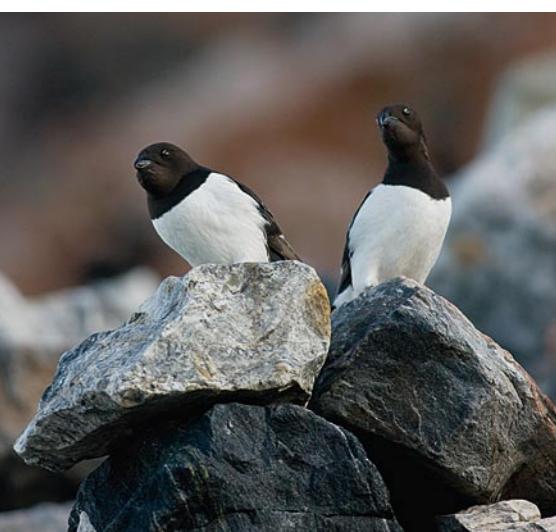
In the beginning, you seem to wait for days for darkness to fall. Look at your watch. The sun circles the horizon and doesn't go down. But around midnight it dips a little, so if you are behind high mountains you could lose sight of it for a short while.

The countryside changes form and contrast, the tone of the light varies from warm light to cooler light. But it is possible to take photographs round the clock. Although I should mention that even if it is every photographers dream with unlimited light, it can cause a small sleeping problem and after a few days I am seriously lacking sleep.

The gyrfalcon

The inland ice is 4 kilometres thick in places. When pieces of the ice crack, break off and fall into the sea, there is a sound like thunder. The inland ice is calving. Yet another fantastic natural phenomenon.

We have to climb up the cliff close to Green Valley to get to the gyrfalcons.

The sun is high and the sky is blue like I have never seen a blue sky before.

Kurt slows the speed of the motor-boat; we float quietly as close to the foot of the mountain as possible. It's up there, he says and stretches his hand up, right up. Oh no, I think. Is that really the mountain I have to climb? Yep – it is.

It isn't possible to take the boat right up to the shore, so my anxiety increases 100 %. There is no getting around the dinghy, which in addition to having to carry several kilos of photographic equipment, is also making a low whistling sound. The holes are fortunately »safely covered« with duct tape. By eager use of the paddles and with sweat on my brow, we reach land.

For the first part of the climb, there are stones and gravel which slip under our feet and it is easy to lose our footing. There is a shout of ROCK when a rock topples down the incline and we just hope it doesn't hit anyone.

After this, the terrain is fantastic with lush vegetation, grass and flowers and

it is just possible to discern small streams. It is much easier to climb the vertical mountain when there are notches in the mountain that can be used as steps.

It is a battle, but with a sweaty brow I am to establish that I am actually in OK shape. The gyrfalcon father flies high in the sky and screeches, which gives my motivation a fresh shove.

We are almost at the top and on the nesting ledge there are 4 young birds that are almost fully fledged. They sit quite still and almost act as though they don't exist. Time stands still.

Bridger has brought his painting kit and easel, and he immediately sets it up. It is an indescribably beautiful »spot« the gyrfalcon has chosen and probably also a strategically good location for finding food.

Gyrfalcons have a characteristic light plumage which is only found in the Arctic. This is why the bird has been coveted by princes and kings for centuries.

The gyrfalcon doesn't build itself a nest of branches and twigs like other

birds. It lays its eggs in hollows on the barren cliff ledges. On the other hand, the nests are so attractive, that the gyrfalcon returns to its nesting place year after year, generation after generation.

Closer inspection of the nesting material Kurt Burnham and his team have collected shows that the oldest nest is 2750 years old and the youngest is 5-600 years old. An intact, 700 year old feather has even been found.

Time for reflection

The Olrik Fjord flows into Whale Sound. One of the boat's engines is still working, although it growls and battles along steadfastly. We were close to heading home when one of the boat's engines hit a rock on the bottom and was damaged. Huge crisis, as this extends our trip home considerably and with just one functioning engine, we are more vulnerable. We have to sail at half speed.

It is just past midnight and the sun still warms. The wind has dropped in the sound. Countless ice sculptures tower up out of the still water, the open

expanses are great and this creates a fantastic, panoramic picture. The beautiful reflections of the sun create a myriad of sparkles on the black water, which contrasts sharply to the blue, midnight sky.

Before long, all the birds will migrate south and northern Greenland will become inaccessible, with up to 50 degrees of frost. Darkness will fall over this northern part of Greenland and it will be three months before the light returns. But right now there is an unparalleled bustle. The birds have come a long way from the south to breed and thus follow the natural cycle. Nature is wonderful and one is impressed. A person must bow in reverence to the powers of nature that unconditionally rule here.

The men who I have been permitted join on this trip have brought an oven in which to cook muffins and pans to fry eggs and bacon. But how the Inuit have managed for thousands of years is incomprehensible. They have survived in these regions under extreme conditions

and this must have required incredible effort, dedication and awareness. I can only have great respect.

The animals, plants, their adaptability, interactions and connections to water, the ice and the rocks reflect how unique Greenland is. Animals and plants which are formed by an environment, that doesn't tolerate indifference or laziness. They battle constantly with surroundings that don't care what makes it, or what dies.

It is not easy to find rest, sitting in a cold motor boat. I wake up as the cold takes hold of me. Luckily, the snack box, which is an important part of the baggage onboard, is still full of treats. I take a piece of chocolate and a little water. Fortunately the sun is back in the sky after being hidden slightly behind some beautiful clouds. Above all, you mustn't get cold. We are now on our way out to open sea and the wind has picked up again, but luckily the wind is at our backs and we are pushed forward. It will be another six hours before we are back at base.

I am a little seasick; we sail very slowly through some fairly high waves. When we get back I will most probably feel as if I am sailing for several days afterwards. I need to sleep. My bottom hurts after sitting down for hours now and the engine fuel stinks, but the sea is beautiful and the sun just shines for ever.

It is incredible so serene such a powerful sea can be. There is a thick fog around us. We make a short stop to tank the boat with fuel and Dundas Mountain is in sight. My camera is unfortunately still buried in the front of the boat. Everything that couldn't withstand water has been wrapped. But these pictures from such an indescribably beautiful morning will always stay on my internal retina.

LINKS:
www.christinahauschmidt.dk